

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

ROZHODNUTÍ

o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace

Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („povinný subjekt“), přijala dne [REDACTED] prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žádost o poskytnutí informace podanou s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žádost podal [REDACTED] („žadatel“).

Žádost byla zaevidována pod [REDACTED]. Žadatel v ní vyjmenovává [REDACTED] vnitřní předpisy [nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky („NGR“), jejichž znění se domáhá. Konkrétně se jednalo o následující vnitřní předpisy:

[REDACTED]

NGR č. 55/2014 o vyřizování stížností a oznámení ve Vězeňské službě České republiky.

Povinný subjekt po posouzení žádosti jak z hlediska četnosti požadavků, z hlediska obsahu, tak po právním posouzení žádosti a správním uvážení následně dospěl k závěru, že z hlediska srozumitelnosti, přehlednosti a předpokládané rozdílnosti výsledků rozhodování o žádosti bude žádoucí každou jednotlivou žádost posuzovat jednotlivě, popř. po částech.

Povinný subjekt z žádosti v nyní posuzovaném případě vyčlenil požadavek na zpřístupnění nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 55/2014 o vyřizování stížností a oznámení ve Vězeňské službě České republiky. Problematikou se zabýval samostatně.

Po bližším seznání skutkového a právního stavu, posouzení žádosti z hlediska ústavního práva na svobodný přístup k informacím a právní úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím a též relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu

ohledně požadavku na poskytnutí „NGŘ č. 55/2014 o vyřizování stížností a oznámení ve Vězeňské službě České republiky“, rozhodl takto:

Žádost o poskytnutí informace se v části odmítá

podle ustanovení § 15 odst. 1 a ustanovení 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s ustanovením § 12 tohoto zákona.

Odůvodnění

Právo na informace je podle Listiny základních práv a svobod („Listina“) součástí ústavního pořádku České republiky. Právo vyhledávat a šířit informace lze přitom omezit zákonem, půjde-li o opatření nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Zákonem provádějícím čl. 17 Listiny je především zákon o svobodném přístupu k informacím jako komplexní úprava poskytování informací, resp. podmínek přístupu veřejnosti k informacím o činnosti povinných subjektů, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, a jsou jimi státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Právo na informace je ústavně zakotveno v článku 17 Listiny základních práv a svobod („Listina“). Bližší k „*právu na informace*“ poté stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím, když upravuje podmínky, za nichž mají být informace poskytovány, tak podmínky přístupu k nim. To znamená, že tím zajišťuje právo veřejnosti na informace, které mají k dispozici státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce (§ 2 odst. 1), jakož i jiné subjekty, jmenované v § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, které rozhodují o právech a povinnostech občanů a právnických osob.

Dále platí, že žádný zákon v oblasti poskytování informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím nevymezuje věznicím, vazebním věznicím nebo ústavům pro výkon zabezpečovací detence samostatnou rozhodovací pravomoc, je tedy nutno za správní orgán (subjekt povinný, viz ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím) mít Vězeňskou službu České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4. Podle ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jsou vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, organizačními jednotkami Vězeňské služby České republiky, jakožto orgánu státní správy s celostátní působností.

V případě, že se jedná o způsob poskytování informací, tyto povinný subjekt vydává žadateli na základě jeho žádosti nebo je sám zveřejňuje.

Ve vztahu k meritu posuzované části žádosti, tedy ohledně požadavku na poskytnutí „NGŘ č. 55/2014 o vyřizování stížností a oznámení ve Vězeňské službě České republiky“, je na webových stránkách Vězeňské služby České republiky zveřejněna Metodika postupu podávání stížností (<<https://justice.cz/web/msp/stiznosti-a-kontroly?clanek=stiznosti-a-kontroly-na-cinnost-vs-cr-a-pms>>), která vychází z ustanovení § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“). Pro ilustraci a další průběh řízení o žádosti se § 175 správního řádu cituje:

(1) Dotčené osoby mají právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany.

(2) Podání stížnosti nesmí být stěžovateli na újmu; odpovědnost za trestný čin nebo správní delikt není tímto ustanovením dotčena.

(3) Stížnost lze podat písemně nebo ústně; je-li podána ústně stížnost, kterou nelze ihned vyřídit, sepíše o ní správní orgán písemný záznam.

(4) Stížnost se podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento správní orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci.

(5) Stížnost musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. O vyřízení stížnosti musí být stěžovatel v této lhůtě vyrozuměn. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti.

(6) Byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, je správní orgán povinen bezodkladně učinit nezbytná opatření k nápravě. O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní záznam do spisu; stěžovatel bude vyrozuměn jen tehdy, jestliže o to požádal.

(7) Má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti.

I.

Povinný subjekt na podkladě shora vyjádřeného zdůrazňuje, že právě právní úprava stížnosti ve správním řádu je určujícím kritériem pro poskytnutí/neposkytnutí vymáhané informace.

Úprava v NGR č. 55/2014, směřující navenek, se žadateli v příloze poskytuje.

Úpravu, která je interní, resp. podléhá omezením stanoveným v ustanovení § 7 až § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, povinný subjekt neposkytuje.

K tomu povinný subjekt doplňuje, že Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. července 2009 (čj. 13/2008-SOSV-SP), jíž se provádějí některá ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, v ustanovení § 5 (omezení práva na informace), určuje, že „omezit poskytnutí informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu lze v tom rozsahu, v němž pokyny nebo předpisy regulují vztahy mezi zaměstnavatelem a zaměstnanci nebo vztahy výhradně uvnitř povinného subjektu, aniž by se výsledky takové regulace projevíly navenek (tj. ve vztahu ke třetím osobám)“.

Neposkytnutí informace vychází z právní úpravy zakotvené v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím: „Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud: a) se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.“. Přitom, neposkytnutí požadovaných informací je na správním uvážení povinného subjektu.

V důsledku to pak znamená, že Vězeňská služba České republiky není povinna žadateli bez dalšího poskytnout úplné žadatelem požadované nařízení. A jak uvádí judikatura, komentáře a i Ministerstvo spravedlnosti České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 19. prosince 2017 (čj. MSP-462/2017-OSV-OSV/3): „Je na Vězeňské službě České republiky, aby celé požadované nařízení prostudovalo a v souladu s ustanovením § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím žadateli poskytlo všechny v něm obsažené informace vyjma informací, na něž se vztahuje některá ze zmíněných výluk. Pokud Vězeňská služba České republiky na základě tohoto posouzení žadatelově žádosti o informace byť i jen zčásti nevyhoví, je povinna vydat

rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o informace v části týkající se chráněných informací. Takové rozhodnutí musí být řádně odůvodněno.“.

II.

Povinný subjekt po seznání skutkového a právního stavu a provedeném správním uvážení rozhodl tak, jak je vyjádřeno ve výroku.

Z úpravy v nařízení generálního ředitele č. 55/2014 bylo možné poskytnout pouze takové informace (paragrafy, znění), kdy rozhodující pro jejich sdělení je vždy pouze ta skutečnost, zda text nařízení obsahuje informace týkající se výkonu veřejné správy navenek.

Naopak, neposkytl paragrafované znění a přílohy vnitřního předpisu, které zásadně nemohly ovlivnit jiné subjekty než ty, které mu z hlediska pracovní nebo služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají. V těchto konkrétních případech byly dány podmínky pro omezení informace dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 12, které je ve znění: „*Všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření...“.*

Na závěr lze žadateli rovněž sdělit, že povinný subjekt rozhodoval s přesvědčením, že dostal požadavku, jak jej vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/08: „*že správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a nesmí vést k libovůli orgánů, které rozhodují v daňovém či jiném správním řízení. Již z jazykového výkladu je přitom jasné, že správní uvážení je úvahou, a nikoliv naopak aplikací dispozic právních norem s kazuistickými hypotézami. Správní uvážení probíhá v mezích stanovených ústavním pořádkem, příslušnou právní normou či podle základních zásad právních, jimiž je ovládáno rozhodování správních orgánů.“.*

Správní orgán prvního stupně rovněž respektoval to, že Ústavní soud opakovaně judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je potřeba vykládat restriktivně. Způsobem, kdy „*výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena“.*

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání k nadřízenému správnímu orgánu Ministerstvu spravedlnosti České republiky. Odvolání se podává prostřednictvím povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí.

